

ABRAHAM HANS

DE AANSLAG

Maanden waren verlopen... Baron de Porteira werd steeds grimmiger. Reginald had hem eerbiedig geschreven, dat hij nu met Paulina de Baarne officieel verloofd was. De Engelse oom, die in de winter een tijd bij de Bontink verbleven had, gaf graag zijn toestemming.

De baron voelde weer zijn machteloosheid. En thans vreesde hij, dat ook zijn dochter Ethel hem zou ontsnappen. De jonkvrouw had een tijd bij François en Beatrix te Gent gelogeed. Beatrix verkeerde toen in blijde verwachting. Maar ze was soms wat ongesteld en Ethel hield haar gezelschap. Maar de baron was te weten gekomen, dat zijn dochter te Gent Walter van Orsdam ontmoette. Deze kwam nu en dan bij jonker François aan huis.

De baron had François verweten dat die nu ook konkelde. Walter was immers van «De Donk» geweerd geworden. De Porteira had vernomen, dat mevrouw van Orsdam een groot deel van haar fortuin had verloren. Ethel mocht niet met een onbemiddelde man huwen. François had daarop geantwoord, dat Walter als advocaat flink zijn brood verdiende... Ethel en Walter beminden elkaar, dat stond vast.

En toen had zelfs François zijn vader toegesnuwd dat die zijn tijd niet begreep. Tirannie hield immers geen stand. François ondervond het ook op de fabriek.

Toch wilde de baron Ethel onder zijn dwang houden. De jonkvrouw riep de hulp in van baron de Bontink. De beschermer van jonker Reginald gaf zijn schoonbroer te kennen, dat hij ook Ethel zou helpen en een verblinde vader het recht niet had, twee jonge mensen te scheiden, die elkaar lief hadden.

Dit alles ergerde de Porteira vreselijk. En zelfs zijn vrouw kwam tot verzet. De barones sprak toegevend over Reginald, de verbannen zoon. Ze durfde nu en dan ook Walter van Orsdam verdedigen.

«Men miskent me!» bromde de baron. «Er is geen eerbied meer voor het vaderlijk gezag.»

Hij moest de familie Wellens ontzien. Jan reed op zijn fiets door de hele streek. Zijn ouders bleven op de hoeve. De grote meester durfde hen niet verjagen. Martha Roelens kwam dikwijls bij hen. Ze bleef Jan trouw en stoorde zich niet aan het verbod van haar vader en van de baron. Ze had zelfs tot de Porteira durven zeggen, dat ze Jan nooit zou opgeven.

Beatrix was moeder geworden.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers



Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Baron van Leewerdal en zijn vrouw waren overgelukkig. Hun personeel had een maand extra-loon gekregen en de armen en zieken op het dorp werden met een geschenk bedacht.

Over de blijdschap van de Porteira's lag de zwarte schaduw der geheimen, welke ze zo angstvallig bewaarden. Ook Ethel wekte bezorgdheid. Ze sprak schier niet, pruilde, gaf opstandige antwoorden. Ze wilde zich niet onderwerpen.

Er zou op het kasteel Leewerdal nu feest worden gevierd. Beatrix en François waren over gekomen. Hun dochtertje lag in een prachtige wieg onder de hoede van een nieuw aangeworven kindermeid. De Porteira's waren er ook, benevens enige van hun familieleden. De Bontink en Reginald hadden voor de uitnodiging bedankt.

Voor het avondmaal liet Edmond, die meegekomen was met de chauffeur, jonker François even roepen. Hij wachtte in de vestibule.

«Jonker,» zei Edmond verschrikt, «dat fabrieksmeisje uit Gent, die Elza staat buiten en wil u spreken.»

«Maar ze is gek! Geef ze honderd frank en zorg, dat ze verdwijnt.»

«Ik heb ze geld geboden, en dan weer met de politie bedreigd... maar het helpt niets. Ze zegt, dat ze groot schandaal zal maken, als ge zelf niet komt. Ze staat bij het hekken.»

«Ga mee!»

In zijn bloot hoofd liep François buiten. Bij de poort zag hij een gedaante. Het was reeds donker.

«Maar zijt gij nu waanzinnig!» vroeg François. «Wat hebt ge hier voor zaken?»

Het meisje antwoordde niets. Ze stak de arm uit. François sprong achteruit. Maar het was te laat. Een schot weerklonk. En François viel neer. Gillend vluchtte het Gents fabrieksmeisje heen. Edmond boog zich over de jonker. Hij hoorde slecht enig gekreun.

«Wat een misère nu!» mompelde Edmond. «Ze kwam om hem omver te schieten...»

«Jonker vroeg hij... is het erg?»

Maar François scheen hem niet meer te horen.

«Ik kan hem niet alleen in huis brengen,» mompelde Edmond. «Ik zal de auto halen.»

Hij liep naar het kasteel en wenkte de chauffeur.

«Haal de auto uit,» zei hij zacht. «Jonker François is gekwetst bij de poort.»

«Is hij gevallen?»

«Ik weet het niet... houd het voor u... Ik ga om onze baron.»

Edmond ging bij zijn meester, die in het salon onder de gasten stond. De Porteira was reeds wantrouwend, want hij had al bemerkt, dat Edmond zijn zoon gehaald had. Een wenk van de toegewijde knecht was voldoende om hem in de gang te brengen.

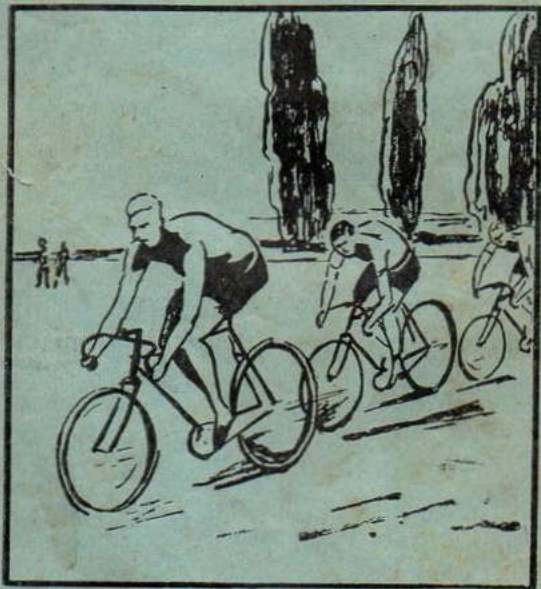
In enkele woorden deelde die het drama mee. De Porteira moest

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde



Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

even tegen de muur leunen.

«Gruwelijk!» kreunde hij. «Isse François dood?»

«Neen, ik heb hem horen kreunen...»

«Niets zek hier... niets... niets, kom mee...»

«Ik heb de auto doen vóór brengen...»

De baron reed door de dreef. En in het licht der autolantaarns zag men de jonker op het gras liggen in zijn feestkledij.

«François,» kermde de vader...

Maar de zoon antwoordde niet.

De mannen legden François in de wagen.

«Wacht even,» beval de baron tot de chauffeur.

O, dadelijk weer rees de vraag hoe hij dit zou kunnen verbergen... Altijd opnieuw de moeilijkheden verbergen, uitvluchten zoeken, huichelen...

Maar jonker François had geneeskundige hulp nodig... Er mocht niet lang getalmd worden.

«Heeft iemand dat fabrieksmeisje gezien?» vroeg de Porteira fluisterend aan Edmond.

«Neen, de chauffeur weet er ook niets van... Ik kwam van het dorp en ze stond aan de poort. Ik heb getracht ze weg te krijgen. Ze wilde niet. Ze moest de jonker spreken.»

«Gij hadt mij moet alles zek... Enfin, luister nu... gij zijt van de village gekoom en heb een man gezien, die de jonker wilde spreek. Gij weet niet wie hij isse. De jonker is naar buiten gegaan... Gij hebt gewakt aan de deur en de skeute gehoord... Dadde gij moet deklareer.»

«Ja mijnheer de baron.»

De chauffeur, die aan het stuur zat en de motor liet draaien, kon van het overleg niets verstaan.

De auto reed tot aan het kasteel.

Men bracht de gewonde naar de kamer boven voor hem en Beatrix bestemd. Dan moest de chauffeur om de dokter rijden. Op het wit vest van François was bloed. De vader trok de kleren open. François was in de borst geraakt.

«O, isse dodelijk!» kreunde de Porteira. «Edmond blijf hier... Ikke zal gaan naar baron van Leewerdal.»

Wat later was er grote opschudding in het kasteel. Beatrix zat wenend bij haar man. Van Leewerdal telefoneerde naar een kundige dokter te Gent. Eenieder sprak over de geheimzinnige man, die geschoten had.

Zeker nog een gevolg van de staking.

Ruim een uur later werd François met een ziekenwagen naar Gent gevoerd.

Jan Wellens kwam dezelfde avond met enige makkers van Gent. Allen reden er lustig op los. Maar eensklaps riep de voorste van het

groepje, dat men stoppen moest. Bijna werd het een algemene val, doch het liep goed af.

«Daar ligt iemand langs de weg», merkte hij op die gewaarschuwd had.

In het schijnsel der fietslampen zag men een sjofel meisje, dat roerloos aan de graskant lag.

«Ze is dood!», riep er een.

«Misschien neergesmeten door een automobilist, die dan voortgereden is», meende een ander.

Jan Wellens boog zich over het meisje.

«Ze is niet dood», zei hij. «Ze verroert zich. Kom, we zullen ze ginder naar dat hofstedeke dragen».

Er waren helpers genoeg. Een bleef bij de fietsen. En de overigen brachten het meisje naar een kleine boerderij in de buurt.

De bewoners zagen verbaasd dat troepje met hun last naderen. De boerin en haar dochters, door medelijden bewogen, haalden een matras, en, naar de gewoonte van die mensen, schoven ze die onder de kachelbuis.

«Leg er de sloor op», zei de boerin. «Hier is het warm. Ze is voorzeker versteven.»

Men bemerkte op haar geen enkele wonde.

«Ze is niet aangereden», zei Wellens.

«Ge kunt niet weten, ze kan van binnen gekwetst zijn», meende een ander.

«Er zou toch iemand naar de rijkswacht moeten gaan, om het aan de overheid te zeggen», sprak de boer.

Eén der fietsers, die langs daar naar huis moest, beloofde de boodschap te zullen doen. De anderen vertrokken nu ook. Ze verlangden thuis te zijn. Maar Jan bleef nog. 't Was of een macht hem hier bond.

De boerin waste het meisje het gelaat met water en azijn. De ongelukkige sloeg de ogen op. Verdwaasd keek ze rond.

«Waar ben ik?» vroeg ze met flauwe stem.

«Bij brave mensen», antwoordde Jan. «We hebben u op de weg gevonden.»

«Ik ben van Gent», kloeg het meisje. «Hij is dood, en het is verdiend, ja het is verdiend», kreet ze.

«Wie is er dood!» vroeg de boer.

«François de Porteira, de fabrikant. Het is verdiend», hernam de Gentse. «Ik heb naar hem geschoten. Ja, ja het is waar. 't Zou daar feest zijn. Het stond in het dagblad. Ha, de valsaard!...»

Dan kreunde ze weer. Ze had het zo warm. En ze vroeg om water. Men zette haar in een zetel. Gulzig dronk ze.

«Laat de gendarmen maar komen», zei ze nu. Ze mogen me in het kot steken. Ik heb op François de Porteira geschoten. Hij verdient het,

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD



Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

omdat hij me bedrogen heeft. Hij had beloofd dat hij mij en mijn kind heel mijn leven zou onderhouden. Nu en dan laat hij nog een aalmoes brengen. Maar het is dat nog niet. Ik word thuis door vader geslagen... En de jonker is rijk... Hij doet wat hij wil... Ze schrijven over zijn feesten in de gazet. Dat speelde in mijn hoofd. Waarom moet ik zo'n sloor zijn en hij niet boeten voor wat hij mij heeft aangedaan! O, ik heb er lang over gepeinsd... En ik heb een revolver gekregen van iemand.»

Jan begreep alles. Het was het schrale meisje, dat bij het huwelijk van François te Poeke had gestaan met haar kind in de armen. Jan wilde niet langer blijven. Hij had geen zin om straks als getuige op te treden.

«Het is mijn tijd», zei hij, en gejaagd verliet hij de hoeve.

Het gekonkel van de baron hielp niet. De volgende morgen kwamen er gendarmen met het Gents fabrieksmeisje op het kasteel. Even later verscheen het parket. Edmond moest bekennen dat hij een valse verklaring had afgelegd. Hij durfde toch niet zeggen, dat de baron hem daartoe opgestoot had.

Het meisje werd naar Gent gebracht. Het nieuws van de moordpoging was al spoedig in de streek bekend en ook baron van Leewerdal hoorde het. Hij reed naar Gent waar de Porteira bij het ziekbed van François waakte. Beatrix was er al vroeger naar toe gegaan, maar ze kende de waarheid nog niet.

«De dokter geeft goede hoop», zei de Porteira, toen van Leewerdal hem buiten de ziekenkamer gewenkt had.

«Huichel niet langer! Ik ben ingelicht. Ha, gij wist dat een meisje op François geschoten heeft en gij vertelt mij leugens», snauwde de vader van Beatrix.

De Porteira zonk in een zetel neer. Met een zakdoek wreef hij over zijn voorhoofd.

«Ha, ik mocht de waarheid niet weten! Uw zoon heeft één van zijn fabrieksmeisjes verleid. Zij heeft zich gewroken», vervolgde van Leewerdal.

«Mijn knecht meende een man te hebben gezien.»

«Leugens, leugens! Konkel toch tegen mij niet. Die man bestaat alleen in uw verbeelding! Ge hebt leugens verzonnen om de verhouding van uw oudste zoon met dat fabrieksmeisje te verbergen.»

De Porteira veranderde nu van houding.

«O, begrijp mijn angst, mijn bezorgdheid als vader!» sprak hij de handen wringend.

«En ben ik geen vader? Maar zult ge nu de waarheid erkennen?»

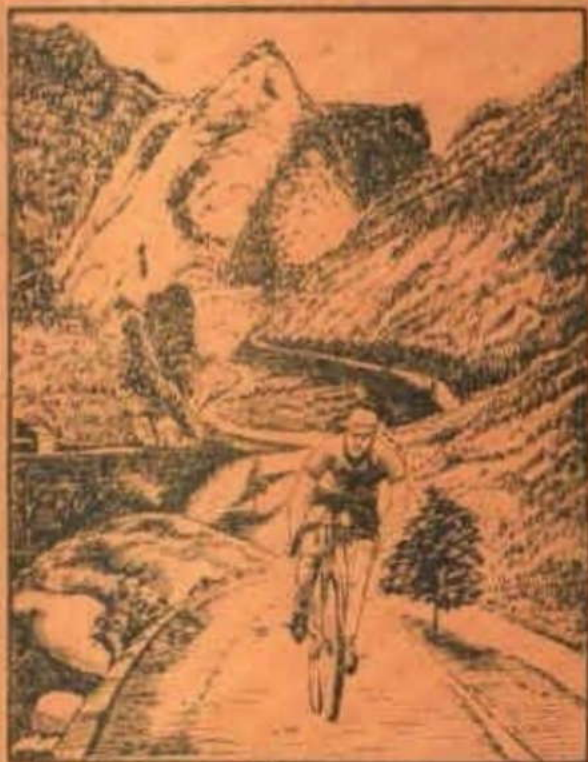
«Welnu ja... François had een onvoorzichtige minnarij gehad, maar beleefde er veel spijt om. Moest hij daarvoor blijven boeten? Hij koestert voor Beatrix zulke achting en liefde. Die relatie met dat onbenullig Gents meisje was al lang uitgedoofd. Mijn oudste zoon is

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk



Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

nu dertig jaar geworden. Hoeveel jongemannen uit de hogere stand beleven niet één of andere sentimentele verhouding vóór hun huwelijk? Moest ik u daarvan in kennis stellen?»

«Ja. Ge kende mijn strakke beginselen. Beatrix had recht op een echtgenoot die rein was, zoals zij het is. Lieve hemel, er heeft een feest bij ons plaats om de geboorte van het eerste kind. En die zelfde avond wordt de vader neergeschoten door een meisje dat hij zwanger gemaakt heeft.»

«Als we onze invloed gebruiken bij het gerecht, kunnen we veel gedaan krijgen.»

«Huichelen? Ik doe niet mee. Beatrix blijft voortaan bij ons.»

Van Leewerdal liet de Porteira staan. Hij riep zijn vrouw en dochter in een andere kamer.

«Ik ken de oorzaak van de aanslag. François is geschoten door een Gents meisje», zei hij.

Moeder en dochter kregen als een schok.

«Ja, François heeft vroeger een fabrieksmeisje bedrogen. Zij heeft een kindje en werd door François in de steek gelaten. Hadden wij dat geweten, nooit zou dit huwelijk gesloten zijn», vervolgde de vader.

Beatrix begon weer te wenen.

«Maar papa, het kan niet waar zijn», meende ze in haar grote liefde voor haar man.

«Kind, het is toch waar. Het meisje is gevangen genomen. Ze heeft alles bekend. Het gerecht is op de hoogte. En ge zult voortaan bij ons blijven, Beatrix. 't Moet uit zijn met François!»

«Neen, papa... hij is toch mijn man, wat er ook vooraf is gebeurd.»

«Spreek gij met haar», zei van Leewerdal tot zijn vrouw.

Zelf verliet hij het huis. Nu moest hij in de lucht zijn. Die onthulling benauwde hem. Toen hij een uur later terugkeerde, kwam mevrouw bij hem.

«Beatrix wil bij haar man blijven», zei ze. «En ik vind het ook beter zo. Denk aan haar toestand.»

«Nu dan onderwerp ik me», antwoordde van Leewerdal somber.
«We zullen later zien.»

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau



bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM